

І справді, вдивившись у підсвічену місяцем імлу, неподалік можна було розглядити цілу юрбу монстрів – зомбі, скелетів та ворожих мобів...

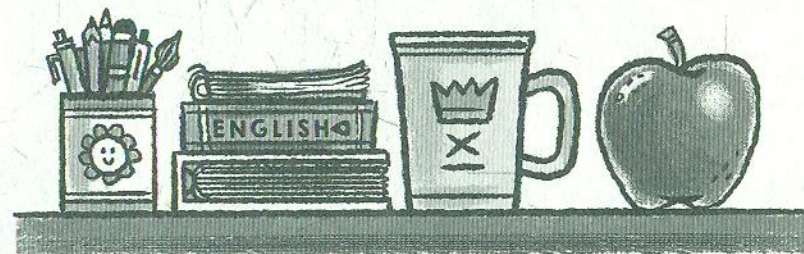
Усі вони прямували назустріч шістьом постатям.

Розділ 1

КАЖАНИ, ЧАСТИНА ПЕРША: ВОНИ ВОРОГИ, ДРУЗІ ЧИ ОДНОКЛАСНИКИ?

Еш Капур уважно слухала, щоб не пропустити своє ім'я. Дівчинка не хотіла, щоб їй помилково поставили в журнал «енку» – хоч її вчителька, міс Мінерва, вже й так помітила лискуче червонобоке яблуко, яке Еш поклала їй на стіл, щойно зайшовши до класу.

Поки міс Мінерва вела переключку, з вентиляційного отвору чувся **дивний звук**, що дуже від-

волівав Еш, яка сиділа на задній парті.

– По Чен, – промовила вчителька.

Друг Еш, По, крутнувся у візку і скинув руку догори так, ніби кидав м'яча у кошик – **на баскетбольному майданчику йому не було рівних.** У школі всі знали, що По **класний спортсмен.**

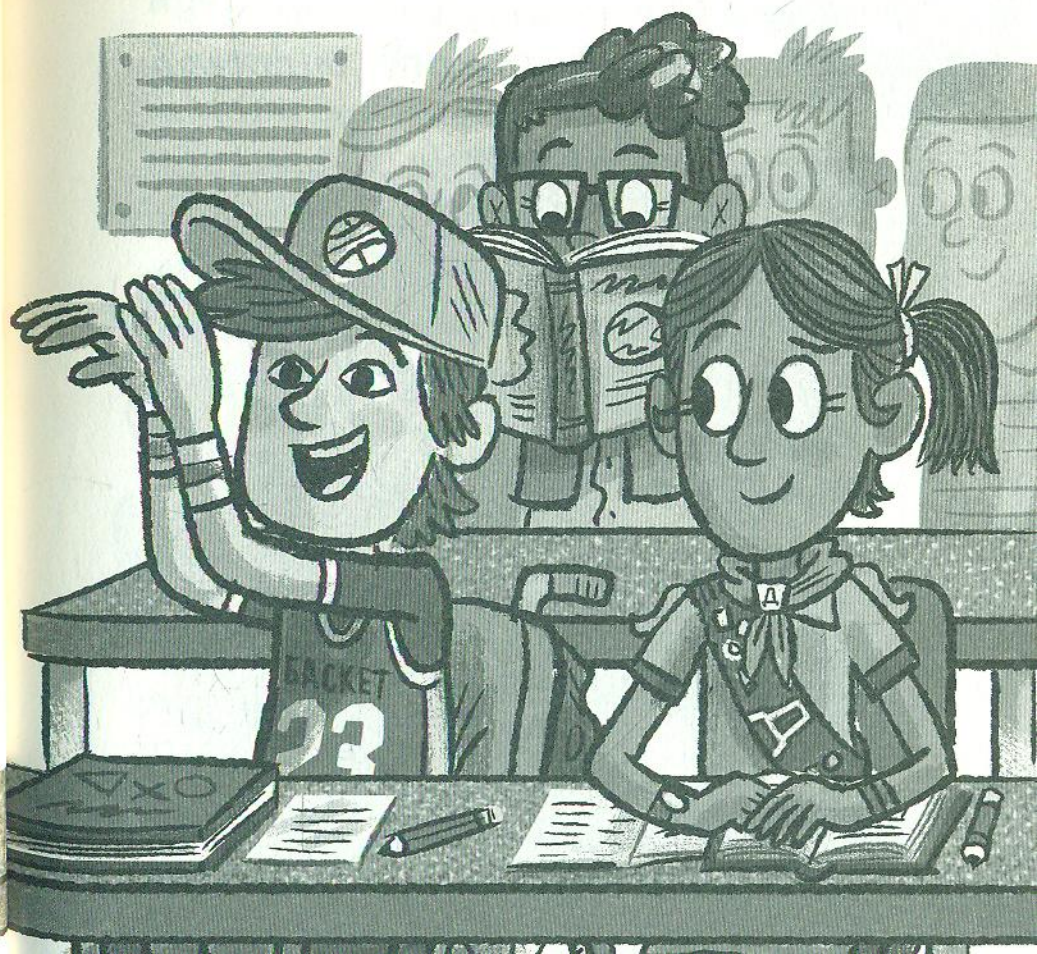
– Є!

Назвавши ще кілька імен, міс Мінерва промовила:

– Гарпер Г'юстон!

Як завжди зайнята читанням, Гарпер підняла руку, не відриваючи очей від підручника.

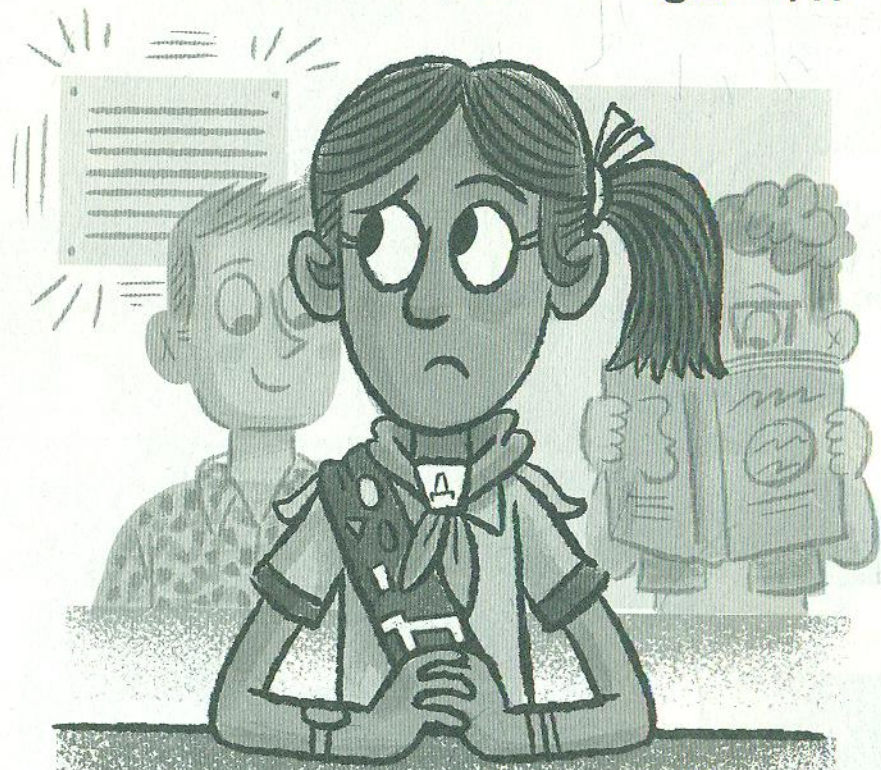
На думку Еш, **Гарпер була ідеальною ученицею.** Особливо добре їй дава-

лися математика й природознав-
ство, а ще в неї була крутецька пам'ять! Гарпер,
мабуть, пам'ятала все: від математичних формул
до днів народження друзів.

Ім'я Еш було наступне за алфавітом. Дівчинка до-
чекалася, коли міс Мінерва назве її, підняла руку й
зустрілася з учителькою поглядом. Та всміхнула-
ся і позначила Еш у журналі як присутню.

Еш була новенькою у **школі Вудсворд**

Мідл, вона лише кілька тижнів тому переїха-
ла в місто. Опинившись у новій школі, дівчинка
сподівалася, що матиме ідеальну відвідуваність і
не пропустить жоднісінького уроку. Еш подо-
балось бути найкращою в усьому, саме
тому вона отримала стільки нашивок
скаутського загону «Ди-
куни».

У вентиляції знову почувся шурхіт і
металічне клацання. Еш роззирнулася –
здавалося, ці звуки чує лише вона.
Може, то вентиляційна система стара й іноді шу-
мить.

– Джоді Меркадо, – промовила вчителька.
Еш усміхнулася. Джоді була першою, з ким вона
тут потоваришувала. Нова подружка виявила-
ся безстрашною і трішки дивакуватою. **Джоді**
перескочила один клас, тож була ниж-
чою і молодшою за решту однокласників – про-
те розумом їм не поступалася. А ще Еш вважала,
що Джоді – найкраща художниця в класі.
Наступним у списку був старший брат Джоді.
Він просто обожнював Майнкрафт,

як і сама Еш. Але ця відеогра була не єдиним їхнім спільним інтересом.

– Морган Меркадо!

– Є! – голосно і завзято вигукнув Морган.

Шум у вентиляції став голоснішим.

Здавалося, ніби щось відреагувало на Морганів голос: почулося шурхотіння і приглушений писк.

Цього разу Джоді теж звернула увагу на незрозумілі звуки.

– Що там? – пошепки запитала вона.

Еш тільки виразно **стенула плечима**, мовляв, «гадки не маю».

Цієї миті двері класу рвучко відчинилися і зі страшним **грюкотом** гахнули об стіну.

Це зайшла вчителька природознавства, док Калпеппер.

– Міс Мінерво, – засапано почала вона, – **Я прийшла попередити вас...**

Не встигла док закінчити фразу, як вентиляційна заглушка над головою Еш злетіла з кріплень, випустивши в клас десятки летючих створінь, що пищали, квікали і тріпотіли крильми.

– А це що...?

– **Кажани!** – вигукнула Еш.

У класі зчинився хаос. **Діти кричали**, хтось припав до підлоги, решта відмахувалася від крилатих істот.

Еш сховалася під партою, Джоді зробила те саме.

– **Це якийсь кошмар!**

– І не кажи! – відповіла Джоді. – Але мені по приколу!

Еш через силу засміялася: це не була б Джоді, якби вона й тут не знайшла щось смішне.

Міс Мінерва відчайдушно відбивалася від кажанів, **що летіли до її кучерів.**

– Усі на вихід! – звеліла вона учням. – І хутчіш!

Але не біжіть.

Еш дуже хотілося побігти, але навприсядки це зробити було досить складно. До того ж за нею волочився наплічник.

Коли більшість однокласників уже були в коридорі, **Еш дещо згадала.**

Вони зовсім забули про **барона Пампушечку** і залишили його самого!

Завагавшись тільки на мить, новенька розвернулася й подалася в клас.

– Еш! Що ти чудиш? – гукнула Джоді.

Барон Пампушечка – це хом'ячок, який жив у їхньому класі під опікою Еш та Моргана. Хоч Еш і **не вважала, що кажани зашкодять щокатому гризуніві**, лишати його там самого не хотілося.

Крім того, йому вранці не встигли дати хом'якового коржика.

Прощмигнувши на інший бік класу, Еш закинула портфель на спину і схопила клітку. Витягати товстунчика було б надто довго, тому легше забрати його разом з хаткою. Проте клітка виявилася важчою, ніж здавалося на перший погляд.

